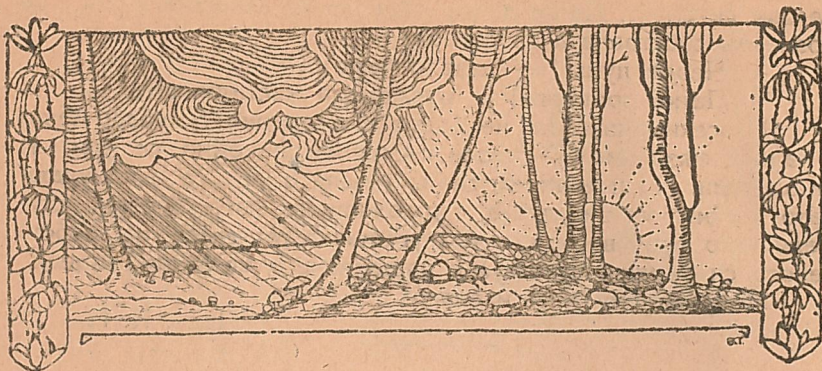

Стара приказка.

оята баба, Бог да я прости, много умееше да приказва приказки.

Една змна вечер, помня го като да е било вчера, аз я помолих да ми разкаже нещо. В печката весело бумтеше огнът, а вжн всичко беше побелело от снег. Тихичко се сипеше белият снег, а вжтре в стаята беше тжй приятно и топло...

Баба ме погледна, усмихна се, свали си бавно очилата и започна...

Живел едно време каменар. Делал си той камжни, продавал ги и си живел доста щастливо. Едно го само измчвало: той винаги бил недоволен от сждбата си и често в душата си завиждал на другите.

Еднаж той отишжл в един голем град, в най-гелемия град на царството. Случило се, че царят бил излезжл на разходка. Четири слуги, облечени в скжпи дрехи, носили внимателно златна носилка, а в нея, полуизлегнат на червени меки покривки, седел царят, облегнат на скжпи копринени вжзглавници. Наоколо народжт вжзторжено приветствувал царя. Гледал нашият каменар и не можжл да снесе очи от царя...

— Ах, как хубаво е да е човек цар! си рекжл той. Никой друг човек не може да живее тжй щастливо. Златни дворци, прислуга, богатства, слава! Когато му се доще ще го носят на златна носилка, когато пжк иска — ще езди на кон... Да бих можжл да стана цар всякога бих яздил на хубав, бел кон...